

Rudolf Kertész

A szívárvány dalairól

De átléptünk a havakon
s nem leltünk új csodákat.
Mint szívárvány a vihart,
nézlek.
Nézek utánad.

/fényképed hátuljára/

/h a t/

sorbarakva a színeim:
fekultak keveredtek
ám a vörösből hold lett

kényes kis ágybatérő
magával vitte a sárgatestűt
aki már nem irigy

az ibolya meg felszáradó
hófoltok közé költözött
ahol a narancs elrohadt

a zöld a kék
sem bírta egymást
égbe fűvekbe bujtak

talán egy szín még kimaradt
az még nyugodtan nézne
véres szemem helyett

/k e v é s b é e l v o n t a n/
ahogy a szöveg mondja köss egy
sárga szalagot térded köré
aztán eredj a táncba

kis hősszerelmes módszered
szemek meghódítása
vissza-mosolyra várás
még talán alkalmazható

ezek a magány-arcu lányok
majd eljönnek veled
a gyűrött huszforintosok
majd csókokat teremnek

részeg esték feszítik
tizfelé kezéd ujjait
közöttük tenyeredbe fúj
alkonyi szél

táncodat régi havak mosolyogják
szétszabdalt ivedet
foltozgatják
a magány-arcu lányok

/p é l d á u l/
és belentézek a szemébe
nem magyarázok semmit
mert értenie kéne

persze csak addig
tart az egész
amíg az ágyban
kiderül hogy
nem értjük egymást

aztán ott a sör
a macskahangu éjszaka
hogy hajnali
hidegben lázban
bársonykék ég alatt
dudolják költsek valamit

mit elfelejtetek majd mire
ugy másnap dél felé
a megvetetlen ágyon
le nem vetett átizzadt rongysimra
rávigyorog a kinti fák
hálója közt
a nap

/ J. /

kit utódodul kijelöltél
mikor utánad néztem
aki már itt volt egyszer és
másodszor is még
ugy akart

azt hogy tanítsam
bűnre majd?
hogy tanítottam volna őt
miránk?

látjátok hát
a len
mely vállain pihen
csak épp hogy
végigsimíthatott

fájdalma még tükörbe néz
da hasztalan kutat
bármí hibát belül

egy szeptembervég tévedéseit
é n terelgetem kézenfogva

/ p r i z m a /

szemmel
színnel
kristállyal vernek
aszfaltutaxon álmodó
felszáradt
esőcseppek

I.

sehonnan sehová - kósza seb vagy
minden ütésre felszakadsz

II.

távolról ég zeng
aranyá csordult ornamentumok
felduzzadó folyóra néznek

III.

/egy metafora circulus vitiosusa/
ábrándod kés
letördelt hegyével
ölni akartál
késed, ábránd

IV.

amit erről a világról tudok
azok szavak
mindegyikben hat /hét?/ árnyalat
a szinkép alatt

V.

a száraz végtelen
tekinteted már feldörzsölte
leforrtak a habok

VI.

lombikból felbugyog
aranycsináló kristály
de lenyeled

VII.

csak a vihar
adhat igaz jövőt
teremthet szépet villámokkal
de ölhet is
ezért vigyázzatok
szerelmekkel
ferradalommal

/p á r o l g á s/
előszőr még gőzeim
szélső felhődig értek

a prominens társviharok
helyet cseréltek

aztán nyugodtabb száradás
egyszerű anyanyelven

utána nézve látni hogy
más békít meg helyettem

íveimmel mit sem kezdhettek
a sugarak forralnak

az ernyők meg a pocsolyák
a csikkek megszáradnak

hát párologni csendesen
ózonává az estnek

visszatérő báránypelhőcskék
elé ázott füveknek

/a s z i v á r v á n y d a l a i/
általában befejezetlenek
furcsák és rimesek
meg patetikusak

konok rögeszmék
halált kívánók
átkosak

és nem közölhetők
ki nem bocsáthatók
/már a vihar miatt/
fáradtak és fakók

lázmérők
higanycső-skála
fokbeosztása

kavargások

a kataton tavaszban

alkonyat szűrte

finom zajban

sajnos túl patetikusak

furcsák és rímek

és általában

befejezhetetlenek

/a h e t e d i k s z i n/

melyik kék bujt az égbe

melyik maradt szemem?

a világos

a reménytől homályos?

vagy a sötét

a tagadó

kutatva vak ködét?

kérdőjelek helyett

felvitt hanggal

elnémulok

csak nézzetek
még látom a vihart
bévül a világos
avagy sötét
fáradt golyó alatt

szivárványhártyám
törött távcsövével